

prism
ปรีชัม

มาตรการต่อเนื่องกับรอยสักปริศนาบนศพ
อำมหิตซ่อนเงื่อนสลักลึกลับถึงกระดุกดำ

ปราปต์

กาหล มหารทึก

ฉบับครบรอบ
10 ปี
เพิ่มตอนพิเศษ

“ทั้งกับทุกรายละเอียด ตั้งแต่ชิ้นส่วนปริศนาจนถึงเบื้องหลัง
อันไม่คาดคิด ประกอบกับชั้นเชิงการเล่า
ที่ทำให้เราไม่สามารถละสายตจากหน้ากระดาษได้
สมกับเป็นผลงานชิ้นเอกของวงการวรรณกรรม
สืบสวนไทยจริงๆ”

– ห้องสมุดฤดูหนาว

“*กาหลมทรทีก* คือหมุดหมายสำคัญ
ของวงการนวนิยายสืบสวนไทย
และปรปต์คือผู้สร้างตำนานนั้น”

– กิตติศักดิ์ คงคา
ผู้เขียน *กาส์อังก์ฆาต*

“ผลผลิตจากความรักในประวัติศาสตร์และวรรณคดีไทย
ซึ่งกลั่นกรองออกมาเป็นนวนิยายรหัสคดีที่เชื่อเชิญให้ผู้อ่าน
เข้ามามีส่วนร่วมในการสืบสวน สิ่งนี้เป็นไปได้เพราะปรปต์
สามารถจัดวางชิ้นส่วนกลไกในคดี ทั้งแรงจูงใจของตัวละครและ
ลำดับเหตุการณ์อย่างเป็นระบบระเบียบ ดุจบทกวีนิพนธ์ชิ้นเอก”

– เมธาวิ โทละสุด

“ใจเต้น เหมือนได้กลับไปอ่านนิยายสืบสวนเล่มแรก
เป็นอีกเล่มที่อยากให้ทุกคนได้อ่าน
บทกลอนและภาษาที่จะทำให้ทุกคนอึ้ง
อีกทั้งวิธีการเล่าเรื่องและตอนจบที่คาดเดาไม่ถึง
เป็นอีกผลงานหนึ่งซึ่งเราจะวางหนังสือ
แล้วยิ้มให้กับการอ่านครั้งนี้ :)”

– มิกซ์ - สหภาพ วงศ์ราษฎร์

นักแสดงสังกัดจีเอ็มเอ็มทีวี

จากซีรีส์ นิทานพันดาว และ พระจันทร์มันไก่

“พอได้อ่านแล้วก็ได้แต่ทึ่ง เพราะมันเป็นนิยายที่เต็มไปด้วย
ข้อมูล ไอเดีย และความสนุก”

– โต้ง - บรรจง ปิัญญะกุล

ผู้กำกับภาพยนตร์ ชัตเตอร์ กดติดวิญญาณ

“นิยายสืบสวนสอบสวนภาษาไทยที่เจ๋งที่สุดเล่มหนึ่งที่เคยอ่าน
อ่านหน้าแรกถึงหน้าสุดท้ายมันเดียวจบ เพราะวางไม่ลง”

– สถณี อาชวานันทกุล

prism
บริษัท

กาหลมหรือทีก

Deafening Chaos

ปราปต์
เทียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

กาหลมหรับทีก

prism
ปรีซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7127-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภักดิ์ • กรรมการผู้จัดการ ฤษณีย์ วิฑิตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณานันท์ • บรรณาธิการ ทศ ปริญญาคณิต
บรรณาธิการต้นฉบับ สุภาวดี โทมกรัตต์ • ผู้ช่วยบรรณาธิการ สลิลทิพย์ สามสุข
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลภัสชนัน เขียวกลิ่น
ศิลปกรรมปกและออกแบบบุรุษเล่ม วรณศิลป์ สุวิหะเสถียร • พิสูจน์อักษร ปุณยวิชัย พันธุ์แก้ว
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ขำเสียงหวาน

คำประกาศของคณะกรรมการตัดสินรางวัล นายอินทร์อะวอร์ด ครั้งที่ 15

ประเภทนวนิยาย (แนวสืบสวนสอบสวน)

ประจำปีพุทธศักราช 2557

การประกวดงานเขียนรางวัลนายอินทร์อะวอร์ด ครั้งที่ 15 ประจำปีพุทธศักราช 2557 ประเภทนวนิยาย (แนวสืบสวนสอบสวน) มีผู้ส่งผลงานเข้าร่วมการประกวดจำนวนทั้งสิ้น 11 เรื่อง ซึ่งคณะกรรมการคัดสรร ประกอบด้วย นายนาคินทร์ รัชฎสูวรรณ นางสาวมณฑารัตน์ ทรงเผ่า และนางสาวภูริชญา อสุณี ณ อยุธยา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า มีผลงานที่ผ่านการพิจารณาคัดสรรจำนวน 3 เรื่อง เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการตัดสิน ดังนี้

1. *กาหลมทรทีก* โดย ปราปต์
2. *ชีวะอำพราง* โดย จัตวาลักษณ์
3. *หนึ่งนัด (ชื่อเดิม แผนย์อ่อนซ้อนแผน)* โดย ชัยกร ชาญไฟฟ้า

คณะกรรมการตัดสินประกอบด้วย นางนันทพร ศานติเกษม นางสาวปาริฉัตร ศาลิคุปต์ นายคชาหัตต์ บุษปะเกศ นายองอาจ จิระอร และนางสาวอุษณีย์ วิรัตน์พันธ์ ได้พิจารณาแล้วมีมติให้นวนิยายเรื่อง *กาหลมทรทีก* โดย

ปรাপต์ ได้รับรางวัลยอดเยี่ยม นายอินทร์อะวอร์ด ประจำปี
พุทธศักราช 2557

กาหลมทรทีก เป็นนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนที่
หนักแน่นด้วยเนื้อหาและรายละเอียด มีความซับซ้อน มีพลัง
สร้างสรรค์ มีความพลีวพราย ทั้งในด้านการใช้ภาษาที่นำ
ร้อยกรองกลบทมาประกอบในเรื่อง ทั้งในด้านกลวิธีการนำเสนอ
ที่น่าติดตาม

โครงเรื่องเดินอยู่ท่ามกลางความโกลาหลอลหม่านของ
คติฆาตกรรมหลายคดี โดยวางแผนการนำเสนอได้อย่างรัดกุม
โดดเด่นเห็นภาพ พาผู้อ่านผ่านจากความตายไปสู่ปมปริศนา
อันชาญฉลาด สุดท้ายคลี่คลายไปสู่บาปพื้นฐานของปฤุชน นั่น
คือแรงผลักดันจากต้นหาและความพยายาม แล้วปิดท้ายด้วย
การทำงานของกฎแห่งกรรม ผู้เขียนเลือกบรรยากาศและช่วงเวลา
การเดินทางได้อย่างมีเสน่ห์โดดเด่น จดจาวรวัตถุและสถานที่
ที่น่าสนใจ เป็นความภาคภูมิใจของชาติไว้ด้วยการจัดให้ปรากฏ
เป็นฉากได้แนบเนียน นอกจากนี้ยังสามารถใช้วรรณศิลป์ในการ
เล่าเรื่องได้หมดจดชัดเจน และสามารถหยิบยกร้อยกรองมาใช้ได้
อย่างแยบยล

นี่คือความอึกทึกโกลาหล ความสับสนงงงวยจนทำให้
หวาดผวา ภายใต้ฉากอันงดงามและการเล่นกับตัวอักษรได้
อย่างแหลมคมของ *กาหลมทรทึก* โดย ปราปต์

ประกาศ ณ วันที่ 18 กันยายน 2557

นางนันทพร ศานติเกษม	ประธานคณะกรรมการตัดสิน
นางสาวปาริฉัตร ศาลิคุปต์	กรรมการ
นายคชาหัตถ์ บุษปะเกศ	กรรมการ
นายองอาจ จิระอร	กรรมการ
นางสาวอุษณีย์ วิรัตน์พันธ์	กรรมการ
นายนาคินทร์ รัชฎสูวรรณ	ประธานคณะกรรมการคัดสรร
นางสาวมณฑารัตน์ ทรงเผ่า	กรรมการ
นางสาวภูริชญา อสุณี ณ อยุธยา	กรรมการ

คำนิยม

เห็นความเรียบง่ายและละเอียดรอบคอบในการเดินเรื่องของ
ปราชต์ ชวนให้นึกถึงนิยายแนวลึกลับและระทึกขวัญของ
แดน บราวน์ ผสมผสานกับแนวของซิดนีย์ เชลดอน ใน
รสชาติและกลิ่นอายแบบไทยๆ

สุภาวดี โกมารทัต,
บรรณาธิการต้นฉบับ

นี่คือ ความอึกทึกโกลาหล ความลึกลับฉงนงงายชวนให้
หวาดผวา ภายใต้อากอันงดงามและการเล่นกับตัวอักษรได้
อย่างแหลมคม

ปิยะพร คักดีเกษม,
ประธานคณะกรรมการตัดสิน

กลบทคือชิ้นส่วนปริศนาให้ขบคิด ศพคือกระดานส่งต่อข้อความ
ฆาตกรทั้งร่องรอยให้ไข กาลมหรทึกจะชวนให้ลุ่มไปกับการฆ่า
และความดำมืดในใจมนุษย์

กิงฉัตร, กรรมการตัดสิน

นี่คือนักเขียนที่ต้องจับตามองเป็นพิเศษ... ด้วยลีลาและกลวิธีการ
เล่าเรื่องแบบซับซ้อนซ่อนปม เต็มเปี่ยมไปด้วยความสนุกสนาน
เร้าใจ ท่ามกลางบรรยากาศและค่านิยมแบบไทยแท้ อาจกล่าว
ได้ว่า เขาคือนักเขียน **แดน บราวน์ แห่งสยามประเทศ**

ศุภาหัตต์ บุษปะเกศ,
กรรมการตัดสิน

ความสะท้อนขวัญอันงดงามที่จะเปลี่ยนความเชื่อในนวนิยายไทย
ของคุณไปตลอดกาล

องอาจ จิระอร, กรรมการตัดสิน

สนุก ชวนติดตาม หลีกแหลม ซับซ้อน แปลกใหม่ และ
น่าทึ่งมาก

อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
กรรมการตัดสิน

อ่านจบแล้วนอนไม่หลับด้วยความสะเทือนใจและ... สะใจใน
ชะตากรรมของตัวละคร

นาคินทร์ รัชฎสูวรรณ,
ประธานคณะกรรมการตัดสิน

ทิ้งกับโครงเรื่อง ทิ้งกับชั้นเชิงการเล่า กระทั่งตอนจบที่คิดว่า
เรื่องคงจบตรงที่คิด ผู้เขียนกลับหักมุมให้จบได้ลึกลงไปอีก
ทำทนายชอบเขตจินตนาการของคน เป็นกลซ้อนกลที่เกินกว่า
การคาดเดา

มณฑารัตน์ ทรงเผ่า,
กรรมการคัดสรร

ปรាប់ดีคือนิยามของคำว่า “ทิ้ง”

ภูริชญา อสุณี ณ อยู่ธยา,
กรรมการคัดสรร

คำนิยม

เมื่อสิบปีที่แล้วเราได้พบ *กาฬมทรทีก* เป็นครั้งแรก สิ่งที่ได้ดึงดูดใจเป็นอันดับแรกคือชื่อเรื่อง มันเร้าใจจนต้องซื้อมาอ่าน และทันทีที่อ่านจบ ก็ตะโกนบอกตัวเองดังๆว่า ฉันจะทำละครจากนิยายเรื่องนี้ ฉันจะเขียนบทเองด้วย ฉันจะทำๆๆๆ

เราติดต่อเจ้าของบทประพันธ์ทันที ตอนนั้นปราปต์ยังเป็นนักเขียนหน้าใหม่ใสกึก การเจรจาซื้อลิขสิทธิ์เป็นไปอย่างราบรื่น แต่ระหว่างที่พูดคุยเจรจากันนั้น ปราปต์จะมีคำถามอยู่บ่อยๆว่า มันทำละครได้จริงๆหรือพี่

คำตอบคือ ทำได้ ทำได้ดีด้วย เพราะ *กาฬมทรทีก* เป็นเรื่องราวที่มีเสน่ห์ มีความพิเศษหลายๆอย่าง

อย่างแรกคือ เซตอัปหรือฉากหลังของเรื่องราวที่เกิดในสถานที่สำคัญริมแม่น้ำเจ้าพระยา และรอบเกาะรัตนโกสินทร์ ชุมชน บ้าน บ่อน โรงเรียน วัด เรือกสวน ในยุคสงครามโลกครั้งที่ 2 ถูกนำมาใช้เพื่อขับเน้นความน่าสะพรึงของเรื่องราว ลูกเล่นที่สร้างจากสถานที่ที่มีอยู่จริงทำให้เรื่องนี้แตกต่างและน่าสนใจ สมกับที่มีผู้กล่าวคำนิยมว่า เป็น *รหัสลับดาวินชี* ของเมืองไทย

อย่างที่สองคือ ตัวละครที่มีปมหลังที่น่าสนใจ เป็นจุดแข็งของปราปต์ที่แฟนนิยายปราปต์น่าจะรู้กันดี เมื่อเอาตัวละครเหล่านี้มารวมกับฉากหลัง ทำให้ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์เกิดจินตนาการ นำตัวละครเหล่านี้ไปต่อยอดให้เกิด

เรื่องราวที่สนุกสยานและสลับซับซ้อนได้อีกมากมาย

อย่างที่สามคือ ความเป็นไทยที่แฝงอยู่ในงาน ทั้ง กลโคลง รอยสัก ศิลปะ และความเชื่อ มันเป็นเรื่องที่ทำให้ งานชิ้นนี้แตกต่างจากงานของชาติอื่น ๆ ละคร *กาหลมทรทีก* จึงเป็นละครสืบสวนสอบสวนที่ผู้ชมพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า มันคืองานซีรีส์สัญชาติไทย ไม่มีกลิ่นกิมจิหรือนมเนยปะปน

สุดท้ายคือ ความสนุกที่เกิดจากการร่วมใจคดีอันสุดแสน จะซับซ้อน ในบทละคร เราได้ทำการตัดทอนและปรับเปลี่ยน บางจุดให้ง่ายขึ้น และสอดคล้องการนำเสนอในสื่อทีวี แต่ถ้า ใครได้อ่านหนังสือเล่มนี้ก็จะได้รับอรรถรสของความซับซ้อน ที่เหนือไปอีกหนึ่งระดับ

สำหรับเรา *กาหลมทรทีก* เป็นละครที่รักและภูมิใจมาก จึงอยากชวนให้ทุกคนลองอ่านหนังสือ เชื่อว่ามันจะสร้างความ ประทับใจให้กับคุณเช่นเดียวกับที่เราเคยประทับใจมาแล้ว

กาหลมหรทีก คือเสียงอันดังกึกก้อง มันคือเสียงร้อง
ขอความยุติธรรมจากเหยื่อ จากคนที่ด้อยโอกาสในสังคม
ที่จนถึงทุกวันนี้เสียงนั้นก็ยังคงอยู่ และดูเหมือนจะดังยิ่งขึ้น
กว่าเดิม งานเขียนชิ้นนี้จึงยังมีความร่วมสมัย ตราบใดที่สังคม
ยังเหลื่อมล้ำและความมืดดำยังคงอยู่ในใจคน เสียงของ
กาหลมหรทีก ก็จะมีดังก้องอยู่ตลอดไป

ศิริลักษณ์ ศรีสุคนธ์

ผู้เขียนบทและควบคุมการผลิต
ละคร กาหลมหรทีก ช่องวัน 31

30 กรกฎาคม 2567

คำนำผู้เขียน

(ฉบับพิมพ์ครั้งแรก)

กาหลมทรทิกแล้	เสียงสังข์
เรียมบฟังเลยฟัง	ชำน้อง
ฮ่องคิกบันดาลหวัง	เสียงเสนห์
เสนห์มารุมริงฮ่อง	ขุนฮ่องอารมณ์

(ตัดความจากโคลงนิราศเจ้าฟ้าอภัย)

กาหลมทรทิกมีความหมายโดยตรงคือเสียงกลองมโหระทึก
อันดังกึกก้องเป็นโกลา แต่มีผู้ให้ความหมายโดยนัยครอบคลุม
เหตุการณ์ที่ทุกท่านกำลังจะได้อ่านต่อไปนี้ว่า

“เรื่องวุ่นวายที่อีกทีกครีกโครมและชวนหวาดผวยิ่ง”
ขอต้อนรับเข้าสู่เรื่องราวดังกล่าวนับแต่บัดนี้

ปราปต์

คำนำผู้เขียน

(บันทึกหลังทศวรรษ)

ราวกับแค่พรืดตา เวลาที่ผ่านมาไปแล้วสิบปี

ก่อนหน้าที่ *กาหลมทรทิก* จะกำเนิดสู่บรรณพิภพ ผมในวัยมัธยม - มหาวิทยาลัย เขียนงานแนวข่าวสั้นวัยรุ่นและได้ตีพิมพ์จำหน่ายมาก่อนสี่ห้าเล่ม จากนั้น ด้วยวัยวุฒิที่มากขึ้น ลองขยับไปทำอะไรที่เข้มข้นขึ้น ก็ไม่ได้รับการตีพิมพ์อีกเลย เป็นเวลาเจ็ดถึงแปดปี ไม่ว่าจะปรับเปลี่ยนไปเขียนเรื่องแนวใด ๆ กระทั่งรู้สึกถอดใจกึ่ง ๆ ตั้งคำถามว่า ตกผลงานที่เราคิดว่าเขียนดีนั้นมันดีจริงหรือไม่ และการที่มั่วรอดแต่เสียงตอบรับจากโลกอินเทอร์เน็ตกับสำนักพิมพ์ (ซึ่งเจียบบ้างกันทั้งคู่) ที่แท้เราเลือกคนตัดสินที่ถูกต้องหรือเปล่า

ระหว่างเกิดความคิดว่า อาจสมควรแก่เวลาที่จะต้องเลิกล้มความฝันแล้ว ลูกฮึดสุดท้ายก็บังเกิดขึ้น

เพื่อจะหาข้อสรุปให้ชีวิตตัวเอง ผมเลือกส่งต้นฉบับไปในงานประกวด นายอินทร์อะวอร์ด' ส่งไปโดยไม่รู้เรื่องราวใด ๆ ว่าเป็นเวทีที่ยิ่งใหญ่ขนาดไหน เพราะปกติแทบไม่เคยติดตามงานแนวประกวดหรือสังคมนี่เป็น *Serious Literature* เลย คิดแค่กรรมการที่ทรงคุณวุฒิน่าจะมอบคำตัดสินที่ดีที่สุดให้กับเราได้ และในเมื่อเป็นเวทีที่จัดโดยเครืออมรินทร์ ซึ่งมีสำนักพิมพ์นวนิยายอยู่ งานชิ้นนี้ก็น่าจะได้ผ่านสายตา

บรรณาธิการ แล้วถ้ามันดีจริง ๆ (อย่างที่ตัวเองคิด) ก็ควรจะมีโอกาสตีพิมพ์บ้าง

จากตอนแรกที่คิดว่า ถ้า *กาหลมทรทิก* ไม่ได้พิมพ์อีกคงจะต้องเลิกเขียนจริง ๆ ซะที ปรากฏว่าแค่พอเขียนจบก็กลับเกิดไฟลุกโชนขึ้นมา ค่าที่ *กาหลมทรทิก* เป็นงานที่หึงยาก แต่เขียนไปก็ขุ่นลุกไปด้วยความสนุก ช่วงทำเรื่องถึงใช้ชิ้นก็ยังมีแรงลุกมาเขียนต่อให้จับทันเส้นตาย มันกลายเป็นคำตอบสำหรับตัวเองไปโดยปริยายว่ายังอยากเขียนต่อ ดังนั้น โดยไม่ต้องรอฟังผลการตัดสินจากกองประกวด หรือฟังคำตอบรับจากบรรณาธิการ ผมก็เริ่มทำงานชิ้นใหม่ทันที นั่นคือ *นิราศมทรธรณพ*

ความฝันเริ่มเรื่องรองขึ้นครั้งแรกในวันที่กองประกวดประกาศรายชื่อเรื่องที่เข้ารอบสุดท้าย ‘*กาหลมทรทิก*’ เป็นหนึ่งในนั้น จากที่เคยกังวลว่างานของเราดีพอหรือไม่ ก็กลายเป็นคิดว่า มันน่าจะพอลุ้นรางวัลได้นะ ตลอดเวลานั้นเป็นโมงยามที่น่าตื่นเต้น ขณะเดียวกันก็ใช้ชีวิตแบบมนุษย์เงินเดือนที่เขียนนิยายเรื่องใหม่ไปด้วย แล้วก็ละเมอเพื่อพักไปด้วยว่าถ้าได้ที่หนึ่ง ชีวิตจะต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้แน่ ๆ เลย

กระทั่งวันหนึ่ง ผมก็ได้รับอีเมลสั้น ๆ จากกองประกวดแจ้งแสดงความยินดีที่ชนะได้รางวัลที่ 1 พร้อมกับขอไฟล์ต้นฉบับเพื่อนำไปจัดพิมพ์ให้ทันวันงานประกาศผล

จำได้ว่าวินาทีที่อ่านอีเมลฉบับนั้น มันช่างต่างจากฝันหวานที่วาดไว้เสียจริง ๆ ทำไมมันไม่มีเสียงพลุเป้งป้าง (ในใจ) เลยนะ มีแต่ความเรียบนิ่งกึ่งงงวยไม่อยากจะเชื่อว่า *นี่อีเมลจริงหรือวะ*

ขนาดตอนโทร.ไปบอกข่าวดีเพื่อนก็ยังต้องปั่นเสียดใจเอง เพราะลึกๆ ในใจก็ยังงงและรู้สึกดีใจได้ไม่ทันการณ์ (ฮา)

จากนั้นคือมทรรมการปรับปรุงต้นฉบับ แม้จะหนักหน่วงจนหลอนและอยากร้องไห้ แต่ก็ถือเป็นหนึ่งในประสบการณ์ที่ดีที่สุดของการทำงานเขียน การบรรณาธิกรของคุณสุภาวดี โภมารทัต เป็นทั้งตัวช่วย และเป็นทั้งบทเรียนสำคัญ ที่ทำให้ผมพัฒนางานของตัวเองต่อมาได้จนถึงทุกวันนี้เลยครับ

แล้วต้นฉบับร้อยหน้านิดๆ นี้ ก็พาเราไปได้ไกลยิ่งกว่านั้น ไปสู่เวทีที่ใหญ่ยิ่งกว่าอีกหลายๆ เวที ไปสู่การดัดแปลงเป็นละคร (ในช่วงเวลาที่ละครไทยยังแทบไม่มีงานสืบสวนสอบสวนเลย) ไปสู่การทัวร์เสวนาร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำทั่วประเทศ

ผมเคยคุยกับเพื่อนว่า มันให้อารมณ์เหมือนกับเด็กด้อยโอกาสจับพลัดจับผลูได้วิ่งเข้าไปในดิสนีย์แลนด์ ทุกอย่างงดงามเกินฝัน ทำให้บรรณพิภพไทยมันดูอย่างนี้ มีแต่เรื่องใจฟู แล้วเราจะยังเป็นพนักงานออฟฟิศอยู่ไย ก็ลาออกมานั่งเรือไวกิ้งกับรถไฟเหาะกันเลยสิ!

แล้วมันก็เป็นรถไฟเหาะจริงๆ ด้วย เด็กน้อยได้เปิดตาว่ารถไฟคันนี้ไม่ได้พาขึ้นสวรรค์เท่านั้น มันยังมีช่วงสลัดดึงที่ยืดยาวและน่าพรันพริงยิ่งนัก

ในวันเวลาเหล่านั้น ‘โพธิ์’ จาก *กาหลมทรทีก* เป็นทั้งร่มเงา และเป็นทั้งเงื่อมเงาที่ทอดทับ คราวนี้จึงได้ตาสว่างว่าการดิ้นรนเพื่อจะยืนระยะอยู่ต่อไปในอุตสาหกรรมการเขียนไทย ซึ่งทั้งเล็กแคบและแทบไร้การสนับสนุนนี้ มันยากและต้องใช้พลังใจยิ่งกว่าแรกกำเนิด *กาหลมทรทีก* ตั้งเท่าไร ยิ่งงานชิ้นเก่า

ประสบความสำเร็จ สร้างความเชื่อใจให้ผู้อ่านและเพื่อนร่วมงาน
ได้แค่ไหน งานชิ้นใหม่ก็ยิ่งกดดันให้ต้องทำได้ยิ่งกว่าเดิม
หรืออย่างน้อยไม่หย่อนไปกว่าเดิม...

ลิปปีของ *กาหลมทรทีก* คือเวลาเท่ากันกับลิปปีที่ปราบปราม
หมุนระบำหัวเราะร่าหน้าตาาร่วงอยู่ในบรรณพิภพ จากนักเขียน
หน้าใหม่ ก็กลายเป็นกลางเก่ากลางใหม่ (หรือบางคนอาจจะ
บอกว่าหน้าเก่าและแก่มากแล้วจ้า) มีผลงานถัด ๆ มาที่ได้รับ
ดอกไม้ กระจวดหิน รวมถึงที่ทยอยได้ประดับช่อมะกอก ทำให้
พอจะบอกตัวเองว่า *เราก้าวพ้นจากเงาโพธิ์ต้นนั้นมาได้แล้วจริง ๆ*

จึงเป็นเรื่องน่ายินดีที่สุด เมื่อครบวาระลิปปีอันว่องไว
เราหวนกลับมาสำรวจโพธิ์ต้นนี้อีกครั้ง และยังมีเรื่องราวที่
สามารถแตกกอต่อยอดออกไปได้ - ซึ่งหมายความว่า ไม่ใช่แค่
ด้วยสติปัญญาของตัวเอง แต่จำเป็นอย่างยิ่งด้วยการสนับสนุน
จากทั้งสำนักพิมพ์และคนอ่าน

สำหรับการตีพิมพ์ครั้งพิเศษนี้ ผมได้เขียนเรื่องสั้น
ชิ้นใหม่ *โผยมมาศมีดม้วดาว เดือนดับ* เพื่อเผยแพร่ชิ้นส่วนที่
กาหลมทรทีก ยังไม่เคยแสดง และเล่าว่าตัวละครต่าง ๆ จะใช้
ชีวิตอย่างไรต่อไปหลังจากสงครามหนนั้น หวังว่าจะช่วยให้
ท่านผู้อ่านหายคิดถึง และรื่นรมย์ และสงสัย และระทีกใจ
ไปด้วยกันนะครับ

สุดท้ายนี้ คงไม่มีคำใดจะแถลงความรู้สึกได้ดีมากไปกว่า
คำว่า 'ขอบคุณ' ขอขอบคุณท่านผู้อ่านที่ให้โอกาสปราบปรามและ
กาหลมทรทีก ตั้งแต่วันแรกทำงานชิ้นนี้วางบนแผงหนังสือ ขอคุณ
คณะกรรมการนายอินทร์อะวอร์ดในวันนั้น ขอคุณ บ.ก.

คุณสุ พี่น้ำ พี่แอน พี่นาคินทร์ รวมถึงทีมงานแพรวสำนักพิมพ์
ที่ดูแลปรាប់ตีมาอย่างยาวนาน ขอขอบคุณที่รับช่วงดูแลกาหล
เล่มพิเศษเล่มนี้ ขอขอบคุณพี่ลักษณ์ คุณศิริลักษณ์ ศรีสุคนธ์
ที่ใจดีกับปรាប់ตีมาตลอด ขอขอบคุณรีวิวกจากอาจารย์สถณี
อาจารย์เมธาวิ พี่โต้ง-บรรจง คุณกิตติศักดิ์ น้องมิทซ์ซิว และ
เพจห้องสมุดฤดูหนาว ผมขอมอบคำขอบคุณไปถึงทีมงาน
ทุก ๆ คนที่ร่วมสร้างสรรค์ละคร *กาหลมหรทึก* จนกลายเป็น
อีกความประทับใจบนเส้นทางสายนี้ ขอขอบคุณสื่อ คณาจารย์
และแวดวงวรรณกรรม ที่มอบพื้นที่ให้ปรាប់ตีเสมอมา ขอขอบคุณ
ครอบครัวและเพื่อน ๆ ของผมที่คอยสนับสนุนซัพซูกำลังใจ
ในทุก ๆ คราวที่พบความยากลำบากครับ

ปรាប់ตี

11 กันยายน 2567

ท่ามกลางความยินดีของผู้ชนะและอาศูรของผู้แพ้
โลกพิเนาศ มนุษย์บอบช้ำ
ไม่ว่าจะตำแหน่งไหน
ทุกสงครามไม่เคยมีใครได้ชัยชนะที่แท้จริง

เกริ่น

สัปดาห์ หลังจากอัลคาทราชเปิดเป็นสถานกักกันในอ่าวแซนแฟรนซิสโก มิถุนายน พ.ศ.2481 ทัดพลสถานเกาะตอร์เตกาเปิดต้อนรับนักโทษอุกฉกรรจ์ชุดแรกจำนวนห้าร้อยคน ด้วยพื้นที่ใหญ่กว่าเกือบสี่พันเท่า

ที่คุมขังอันมีทะเลสีฟ้างามไกลสุดสายตาต่างกำแพงกัน ผงฉลามต่างยามกักกัน มรสุมเป็นแขกไม่ได้รับเชิญ และจระเข้ล้นคลองเป็นเพื่อนร่วมคุก

เขาถูกส่งตัวมาจากบางขวางในปีรุ่งขึ้น เสียงคลื่นเป็นจังหวะไม่เคยคลาย ตรงข้ามกับความเป็นอยู่ที่เคยสบายกว่าในฐานะนักโทษการเมือง ซึ่งกลับแย่งลงจนไม่อาจนึกถึงจุดสุดสิ้นในอีกแค่สามปี

ภาพชีวิตแสนสุขเบื้องหลังเห็นห่างแทบไม่เห็นแม่ในฝัน ความทรนทรนบนเกาะนรกจึกที่ทุกสิ่งสิ้น เงาปีกแห่งสงคราม นำมาซึ่งการถูกตัดขาด ไม่เฉพาะข้าวคราวหรืออาหารที่ปราศจากการรับปัน วัสดุเครื่องใช้ กระทั่งหยูกยาก็หายากยิ่ง ผู้คุมใจคดน้อยราษฎร นักโทษฆ่ากันตายแค่ผิดใจเรื่องน้ำปลา ยาเสพติดระบอบ และฆาตกรตัวล่ำสุดกำลังเล่นงานเขา กับเพื่อนร่วมชะตากรรมรายอื่น ๆ

...มาลาเรีย...

ร่างผอมที่พึ่งพบใต้เพิงโทรมเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ

เลือดเก่าวันหมักหมมดำมอมแมม ผิดกับผิวที่ซีดลงรวดเร็วเพราะ
เม็ดเลือดแดงแตก ตรงข้ามกับสีคล้ำของน้ำเยี่ยวอันส่งกลิ่น
ฉุนกึกตลอดเวลา ค่าที่เจ้าตัวไม่มีแรงลุกขึ้นอีกต่อไป ไม่เหลือ
กระทั่งสัมผัสปัญญาะ หมดสติ กระสับกระส่าย สลับกับอาการเพื่อ
เมียข้า...ลูกข้า...

สมบัติที่ล้มสะ...

กอบแรงยกมือขึ้นหมายความว่า ทว่าภาพกลับลับหาย ทิ้งไว้
เพียงความเจ็บป่วยเรื้อรังบนฝั่งแห่งความจริง

แสงไฟจากคบข้างๆ เวียนวนแล้วรวาง สองคนที่รักสุด
ดูจะยืนอยู่ตรงนั้น หากแล้วก็ปลาสนาการไปอีก

เจ็บตัวเหลือร้าย เจ็บใจยิ่งกว่า เหนื่อยหนักนักจนจะ
ทนไม่ไหว...เมียเอ๋ย ลูกเอ๋ย เคยคิดว่าจะฝันกลับสู่วันที่ความ
ยุติธรรมทวนคืน พี่...พ่อ...คงทำตามสัญญาไม่ได้ ทำไม่ได้แล้ว...

หัวรุ่งนั้น ครันแสงแรกเริ่มตรูตา ณ เขตฟ้าจรดขอบน้ำ
ธรรมชาติปรานีชีวิตหนึ่งด้วยการหยุดลมหายใจของเจ้าตัวไว้
ใช่...

เพราะบางที...ความตายก็เป็นความปรานีอย่างสิ้นเหลือ...

1

30 ตุลาคม 2486

ตื่นฟ้าเพิ่งเปิด เสียงโกซันแข่งกับดูเหว่าดังแว่วมาแต่ไกล
บรรยากาศรอบกายค่อนข้างสลัว เพิ่งใกล้ยังแทบไม่เห็นแม่
เส้นลายมือ

กระนั้น ความชำนาญและแผนรัดกุมที่เตรียมไว้ช่วยให้
มันเล็ดลอดสู่เส้นทางใต้ไวกอง ของที่ฉวยได้ถูกห่อนออกรอค้าง
กันยาม จากนั้นผ้าสีเดียวกันบุทับอีกชั้นเตรียมไว้ ป้องกันเหตุ
เฉพาะหน้า ถึงตอนนั้นต่อให้ใครแหวกดูก็ไม่มีทางเห็น

แผนสำเร็จไปอีกชั้น มันอารมณ์ดีจนยิ้มได้ทั้งที่ไม่เคย
ยิ้มมานาน ในละอៃหมอกอ้อยอิ่ง อวลกลิ่นการเวกคล้าย
กล้วยหอมสุก กลิ่นไม้จืดเช่นยามสายัณห์ ชวนให้มันนึกถึง
โคลงบทหนึ่งที่เคยได้ยินจากเสียงหวาน...

หวนหวลอวลกลิ่นไ้อ	สุคนธา
ผจงร้อยสอยมาลา	กรุ่นแก้ว
การเวกสรรพเสกพา	อวลกลิ่น
ผิว์เพียงนุชจะเอื้อ	มอบให้ไม่ตรี

อิท่า! บรรยากาศดี ๆ ฟังสนิทเพียงเพราะมีอีแก่สองตัว
ยืนซุบซิบกันอยู่ไม่ไกล

มันเปลี่ยนจังหวะการเดินช้าลง แม่ปากสนิท ตาหลุกหลิก
ลดห่างจากปลายเท้าแค่นี้ไม่เกินสามก้าว หากถึงอย่างไร ในขณะที่

เป้าหมายใกล้เข้าและใกล้เข้ามา มันยังบอกตัวเองได้ว่า อีสองยาย
นั้นแอบมองและคุยกันเรื่องของมันอยู่

มีอะไรผิดไปเล่า ทุกอย่างแนบเนียนที่สุดแล้วฤกามีใช่!

อากาศเข้ามิดต้นฤดูหนาวเย็นจัด หายใจแทบเป็นควัน
แต่ชั่วขณะกำลังจะผ่านคนทั้งคู่ มันรู้สึกราวถูกจับอย่าง

วินาทีที่รัศมีการเดินเท้าแทบเฉียดชิด หูตูดจิ้งจอก
ได้ยิน

“พระใหม่จริง ๆ ด้วย รอใส่บาตรหลวงปู่เหมือนเดิมแหละ
พี่เพ็ญ”

ทันทีที่फलัประตูปะเปิดออก นายตำรวจที่ถูกตามตัวมาทั้งสอง
ถึงกับผงะ ชั้นต้นคือนาสิกสัมผัสอันปะทะความคาวคลุ้งที่
ตลบอวลภายในเรือนไม้ชั้นเดียวเล็กแคบ ชั้นต่อมาจึงคือจักษ
อันประจักษ์ภาพในความมืดสลบสว่างเป็นตอน ๆ จากแสงสลาย
ซึ่งทอลอดผ่านขอบบานหน้าต่างที่ยังปิดตายเข้ามาเป็นล้า

ถัดจากพื้นที่โล่งหน้าประตูเข้าไป รายรอบด้วยข้าวของ
ระกะ โต๊ะไม้กลมตัวหนึ่งตั้งอยู่เกือบกลางบ้าน นอกจากเป็น
ที่ตั้งสำรับอาหารซึ่งคงวางเรียบัดนี้มันได้เพิ่มหน้าที่ใหม่โดยไม่มี
ใครคาดหวัง

จุดตั้งศพ!

แกงจืดในซามกระบือองบนโต๊ะแห่งกรัง เหลือแต่เศษ
ผักกาดขาวกับเต้าหู้ชนิดหน้อย พอ ๆ กับน้ำพริกปลาหู ผักเคียง

น้ำเปล่าในขัน และจานติดเศษข้าวสวยทั้งสองใบซึ่งยังมีชิ้น
 สังกะสีวางค้าง จานหนึ่งเม็ดข้าวถูกย้อมสีแดงฉาน มีแมลงวัน
 ดูดดมกระพือปีกดังหวี ๆ เพิ่มบรรยากาศผิดปกตียามต้น
 เหมันต์ในบ้านอับทึบ

แม่สืบโน้ต๊ะเกิดแต่ร่างเล็กที่น่องอยู่บนเก้าอี้กลม เจ้าของ
 ร่างฟูบศิระชะงโดยตรง สองแขนสองขาห้อยแรงปราศเรี่ยวแรง
 ทั้งนี้ กลางกลุ่มผมสั้นแค่คอซึ่งเริ่มจับเป็นกระจุกนั้นแห่งกรัง
 ศิระชะด้านหลังของเจ้าตัวแตกยุบจนของเหลวและไขมันภายใน
 เยิ้มทะลักออกมากระจัดกระจาย

เสียงสะอื้นจากมุมสลัดด้านข้างเรียกสายตาผู้พิทักษ์ -
 สันติราษฎร์ให้แลตามไป พบว่าทางซ้ายของโต๊ะคือประตูแง้ม
 สู้ห้องนอน หมอนใบหนึ่งตกอยู่บนพื้นด้านใน ส่วนด้านนอก
 มีอาเจียนกองห่อมเหม็นคลุ้ง ช่างกัน สตรีวัยราวยี่สิบห้า
 นั่งตัวลั่นนั่งงออยู่กับพื้น น้ำตาไหลพรากจากดวงตาปรือเหมือน
 ยังตื่นไม่เต็มที

“นี่แหละจ๊ะ คุณตำรวจ” เสียงดังจากนางชะลอผู้ก้าว
 ตามมาเบื้องหลัง เป็นสตรีวัยกลาง เจ้าเนื้อ ทั้งเสียงทั้ง
 ลักษณะการยังกลัว ๆ กล้า ๆ

“เมื่อเข้าจู่ ๆ ได้ยินเสียงนั่งเรื่อนมันร้องกรี๊ดลั่น อีฉัน
 กับตัวเลยวิ่งมาดู ปรากฏว่าเป็นอย่างที่เห็นนี่แหละ น่าสยดสยอง
 อะไรอย่างนี้ วาดมันยังเด็กอยู่แท้ ๆ นั่งเรื่อนแม่มันก็มัวแต่
 ร้องให้พูดไม่รู้เรื่อง ร้องไปจ้วเจียไปยังกะเมายา อีฉันเรียก
 ให้ออกไปรอคุณตำรวจที่ข้างนอกด้วยกันก่อนก็ไม่เชื่อ...”

สถานีตำรวจนครบาลบางกอกน้อยก่อตั้งตั้งแต่ปี พ.ศ. 2469 เป็นอาคารไม้ชั้นเดียวยกพื้นสูงอยู่ในเขตวัดอมรินทราราม เหตุการณ์ภายในนวนายแต่เช้าหลังจากเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้ง เรื่องนำสะเทือนขวัญจากสามีของนางชะลอ ผู้เป็นทั้งญาติห่างๆ และเพื่อนบ้านใกล้ๆ ในละแวกศาลาต้นจันทร์ของนางเรือน หญิงรายหลังถูกนำตัวมานั่งพักดูแลอยู่เป็นนานกว่าอาการ จะดีขึ้นพร้อมให้ปากคำ

“...อิฉันไม่รู้ตัวเลย จำได้แต่ว่ากำลังนั่งกินข้าวกับवादมัน อยู่ดี ๆ แล้วไม่รู้หลับไปตั้งแต่เมื่อไหร่ พอตื่นขึ้นมาอีกทีก็มึนหัว แล้วเห็นवाद...มันเป็นอย่างนั้น...”

ที่จริงนางเรือนเป็นคนสวย และดูสาวมากทีเดียวเมื่อเทียบกับหญิงวัยยี่สิบห้าทั่วไปที่มีลูกอายุหกปี แถมต้องรับภาระ คนเดียวทั้งในและนอกบ้าน กระนั้น ค่าที่ยังอยู่ในสภาพ อปกติ ดวงตาโตมีไฟเส้นที่ตรงตาขาวข้างซ้ายด้านในจึงดู ปูดบวม จมูกโด่งแหลมเป็นสีแดงเรื่อ ริมฝีปากบางอันเป็น ลักษณะของคนใจเด็ดก็กลับระริกเพราะแรงสะอื้น

เจ้าตัวปาดน้ำตาเป็นระยะตอนเท้าความถึงอาชีพขาย ดอกไม้ และเครื่องสักการะที่หน้าวัดระฆังโฆสิตาราม หน้าตาเหมือนทรัพย์ทำให้ตนขายดีกว่าแม่ค้ารายอื่น กระนั้น เจ้าตัวไม่เคยสนใจชายใดที่พยายามหมั่นเกี้ยว เป็นเหตุให้ แวดล้อมไปด้วยคนชิงชังหมั่นไส้ ในขณะที่ลูกสาวไม่งามสู้แม่ หน้าตาและกิริยากระโดดกระเดก กลับแทนที่ด้วยความฉลาด

รู้สัมผัสมาคารวะ และมีน้ำใจ ใครๆ ล้วนเอ็นดูเด็กหญิงวาดทั้งนั้น
ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่

ใครๆ ที่ต่างยืนย่นด้วยปากของตน ครั้น พ.ต.ท.เวทวงศ์
ภริมย์รุจ เข้าไปสอบถาม

สาววัดหนุ่มจากกองตำรวจสอบสวนกลางยื่นกระดาษเยื่อ
ให้ มารดาของผู้ตายรับไปซับหัตตา ปากยังครวญคร่ำ

“เวรกรรมแท้ๆ ใครกันนะมันช่างใจดำอำมหิต ทำกับเด็ก
ตัวเล็กๆ ได้ขนาดนี้...”

จากการตรวจสอบสภาพที่เกิดเหตุเบื้องต้น ไม่พบร่องรอย
การต่อสู้ มีเพียงรอยไม้เรียวพาดด้านหลังต้นขาของเหยื่อ
หลายรอย ขณะที่บาดแผลฉกรรจ์บนศีรษะเกิดจากหินลับมีด
ขนาดกว้างคูณยาวคูณหนา 15 × 30 × 13 เซนติเมตร น้ำหนัก
กว่าสิบกิโลกรัม เป็นหินทรายสีแดงอ่อน ซึ่งเมื่อเข้าบางส่วน
กลับกรังเข็มเกือบดำ วางทิ้งอยู่ข้างขาโต๊ะอาหารในที่เกิดเหตุ

“ปกติมีหินลับมีดก้อนนั้นอยู่รีเปลา่”

“มีจ๊ะ แต่มันวางแอบอยู่ใต้ตู้กับข้าว”

ผู้สอบปากคำนี้ภาพตัวบ้านแคบที่ปราศจากร่องรอย
นิ้วมือของคนร้าย

ห่างจากโต๊ะอาหารตัวนั้นแค่สองเมตร เกือบชิดฝาผนัง
ในสุด คือตู้กับข้าวขนาดเล็กสร้างจากไม้ สีเขียวนวลอ่อนน้ำกันมด
ไผ่ยาวเหลาเรียบบนฝาข้างกันเหน็บมีดและเครื่องครัวอื่น ๆ
ส่วนหม้อไห พวงกระเทียม และอาหารแห้ง แขนงฝั่งไม้ห่าง
ริมอีกด้านบานประตูเปิดสู่ครัวเล็กกลางแจ้งหลังบ้าน ด้านนอก
มีเพียงเตาอังโล่เก่าคร่ำ โองเก็บน้ำสำหรับใช้สอยลูกหนึ่ง กับ

อีกลูกสำหรับตี๋มกิน ปกติเจ้าของบ้านใช้بيبเดินไปรองโซดาตึง หรือน้ำตี๋มสาธาณะมาเทกักไว้ ประตูหลังบ้านนี้ปิดอยู่ ตั้งแต่เมื่อคืน ตรงข้ามกับประตูหน้าบ้านสูงจดเพดานที่เปิด แง้มอยู่แต่แรกตามคำของนางชะลอ นางกับสามีจึงเยี่ยมหน้า เข้ามาสำรวจได้ง่ายๆ ทันทึที่ได้ยินเสียงกริตร้องของเจ้าของบ้าน เมื่อตอนเช้า ของอีกอย่างทีดูผิดทีผิดทางทีสุดได้แก่มอนทีตก อยู่บนพื้นในห้องนอน มุมปลอกด้านหนึ่งเประรอยน้ำพริก ปลาทุแบบเดียวกับทีอยู่บนโต๊ะมรณะ

“เมื่อวานราวๆ หกโมงครึ่ง อีฉันกลับมาจากขายดอกไม้ไม่ ตรงวังหลัง ตอนนั้นบ้านปิดสนิทอยู่ทั้งประตูหน้าประตูหลัง อีฉันตักน้ำใส่ขันมานั่งกินกับลูก แล้วไปติดเตาหลังบ้าน ให้วาด มั่นปิดประตูให้เรียบร้อยแล้วตามเข้าไปช่วย เราทำไม่ก็อย่าง ซักไม่เกินชั่วโมงก็เสร็จ ตอนเอาสำรับออกมา อีฉันยังมองตรวจ อีกทีทีกลัวจะไม่เรียบร้อย ทีจริงวาดมันไม่เคยหลงลืมหรือกนะคะ แต่ว่าช่วงสงครามแบบนี้ขโมยขโจรมันชุมเหลือเกิน แล้วตู้... ะ... ะวังขนาดนี้ก็ยังไม่พอ...”

“คุณคิดว่าคนร้ายเป็นโจรขโมยของหรือ”

“กะ... ก็เมื่อหลายวันก่อนบ้านตาเบรื่องก็เพิ่งจะโดนขึ้นไป แต่เนั้นเขารวย มีทองหยองแอบเก็บไว้ มันเข้าบ้านอีฉันแล้ว ไม่เจออะไรใครท เลยมาลงที่นังวาด...”

สารวัตรหนุ่มไม่ได้ค้ำนในสิ่งที่เห็นกันหนโท่ ประเด็นแรก ทีต้องตัดทึงก็คือโจรกรรมดานั้นเล่า วิเคราะห์จากสภาพการณ์ และปากคำหญิงตรงหน้า เหลือแค่รอผลตรวจปีสภาวะของ เจ้าหล่อน สารพิษในอาหารบนโต๊ะ และทีน่าจะมีเหลือตกค้างอยู่

ในศพเด็กหญิงวาด ก็จะมียืนยันได้ชัดเจนว่าสองแม่ลูกถูกวางยานอนหลับ และโจรกรรมตาย่อมไม่วางแผนซับซ้อนเพื่อยกเค้านบ้านลักษณะซอมซ่ออย่างนั้น

ถ้าแม่ค้าคนสวยรายนี้ไม่ได้โง่จนเกินการ เธอก็ต้องมีบางอย่างที่ทำให้รู้สึกยากจนเกินไปที่จะพูด!

“คุณไม่คิดเหรอว่า การตายของลูกสาวจะเกี่ยวข้องกับ การหายตัวไปของเธอก่อนหน้านี้”

ตาเศร้าใจไหวแคววบ แต่เป็นชั่ววูบที่ไม่อาจรอดพ้นดวงตาเหยี่ยว พ.ต.ท.เวทางค์ขยายความด้วยน้ำเสียงราบเรียบไม่เปลี่ยนแปลง

“เมื่อวันที่ยี่สิบห้า คุณเข้ามาแจ้งความว่าลูกสาวหายตัวไปทางเรายังไม่พบร่องรอย แต่เมื่อวานจู่ ๆ วาดก็กลับมาปรากฏตัวที่หน้าแผงขายขนมของคุณ คุณรีบพาเธอกลับบ้านทันที โดยไม่ได้มาแจ้งความคืนหน้ากับตำรวจ ทั้งที่มันไม่ใช่การกลับมาแบบปกติ บนตัวของลูกคุณมีร่องรอยประหลาดอยู่ด้วย อย่างบอกนะว่าคุณไม่ทันสังเกต”

ตาโตของนางเรือนยิ่งเบิกจันดูพอง น้ำตาพลอยหยุดไหล และไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใด สารวัตรหนุ่มเชื่อแล้วว่าคนรอบข้างคงไม่ชอบใจงานจริง พวกนั้นยอมเล่าเรื่องที่สามรถทำให้เจ้าของเรื่อง ‘ตาเหลือก’ นี้กับเขาจนหมดเปลือก

คนตาเหลือกหยุดตาเหลือกแล้ว แต่ยังไม่ปริปากใด ๆ บางที่อาจเพราะการปฏิเสธทำได้ไม่ง่าย

รอยประหลาดไม่ได้มีอยู่แค่ที่เดียว ไม่ใช่อยู่ในที่ลับ แถมเป็นรอยที่ไม่น่าปรากฏอยู่บนร่างของเด็กหญิงอย่างวาดด้วยซ้ำ

มันคือรอยสัก

หนึ่งคำเหนือหน้าผาก สองคำหลังข้อมือซ้าย-ขวา กับ
อีกสองคำใต้ตาตุ่มทั้งสองข้าง

เหยา เจ้า แพะ ทิ้ง พงส์

“ห้าคำปริศนาที่ไม่มีใครรู้ว่าหมายถึงอะไร” ทำลายความ
เงียบ พ.ต.ท.เวทวงศ์กล่าวขึ้นต่อ นัยน์ตาดจ่อดวงหน้าตรงข้าม

“แต่เดิมไม่มีรอยสักพวกนี้บนตัวเด็ก แล้ววาดก็ไม่ใช่
เด็กใจกล้าผาดโผน ผมไม่คิดว่าคุณจะไม่ถามที่มาของมัน”

“ฉันถามแล้ว แต่มันไม่ตอบ!” เสียงกลายเป็นตะคอก
ตาโตโปนกำสำแดงความโกรธ ไม่รู้เพราะรู้สึกถูกต้อนจนมุม
หรือโกรธลูกสาวที่ตื้อตึงจนเก็บความลับไว้จวบสิ้นลม

“มันปากแข็ง ไม่ยอมบอกด้วยซ้ำว่าหายหัวไปไหนมา
ตั้งหลายวัน ปล่อยให้ฉันทำงานงกๆ อยู่คนเดียว นี่ถ้าไม่มั่ว
กลัวหวนจะดังตอนมืดๆ คงมีเรื่องกับมันยาว ไม่รีบทำรีบกิน
ให้เสร็จอย่างนี้หรือ...”

“แต่คุณก็กลับไปเสียก่อน”

“ใช่! ใช่! ใช่! จะถามซ้ำๆ ทำไมหนักหนา!”

คราวนี้ผู้สอบสวนมั่นใจว่าเป็นความจริงแน่นอน และ
ที่สำคัญ...มันช่วยยืนยันข้อมูลที่ได้มาก่อนหน้า...ความซิงซัง
หมั่นไส้ที่ได้รับเป็นเพราะนางเรือนหน้าสวยแต่ปากเสีย ซี้ไวยวาย
และเห็นแก่ตัว ไม่ใช่แค่ขยติกว่าอย่างที่เจ้าตัวพยายามสร้างภาพ

“นอกจากไม่ยอมปริปาก ยังมีอย่างอื่นอีกมัยที่วาดดู
แปลกไปจนผิดสังเกต”

“ฉันจะไปรู้ได้ยังไงเล่า ก็บอกอยู่ว่าตอนนั้นมันกำลัง
รีบๆ...!”

“สามีของคุณล่ะ” เวทาค์แทรกขึ้นก่อนคำไว้วางใจยาวและ
เรื่องราวออกทะเล “ตั้งแต่ต้นมา คุณยังไม่พูดถึงพ่อของเด็กเลย”
มีลักษณะเหมือนสะกดเล็กน้อยในผู้ถูกถาม

“จริงสิ ปกติฉันวาดมันชอบว่าคิดถึงไอ้ฉมยังกะอะไร
ตอนกลับมาฉันบอกคิดทั้งคิดถึงแม่ แต่ไม่เห็นพูดถึงพ่อเหมือน
ทุกที ถ้าจะมีอะไรที่แปลก ก็คงจะเป็นเรื่องนี้ละมัง คุณตำรวจ”

หลังจบการสอบปากคำ ร.ต.ท.กบี่สืบเท้าเข้ามารายงาน
พ.ต.ท.เวทาค์

“โทร.ตรวจสอบอาคารกับหมอลแล้วครับสารวัตร เป็น
ไปได้ว่าแม่ของเหยื่อโดนวางยานอนหลับจำพวกซอร์ตแอก์ตั้ง
แต่จะเป็นตัวไหนต้องรอตรวจสอบให้แน่ชัดอีกที น่าเสียดายที่
เพื่อนบ้านแถวนั้นส่วนใหญ่กลัวระเบิดเลยรีบเข้านอนกันแต่วัน
ที่ยังไม่นอนก็ปิดบ้านเอาผ้าห่มโป๊ะพรางไฟ เลยไม่มีใครสังเกตเห็น
เห็นคนนำส่งสัยเดินผ่านแถวนั้นเลย”

การพรางไฟกลายเป็นกิจวัตรของชาวบ้านตั้งแต่ธันวาคม
เมื่อสองปีก่อน หลังเหล่าทหารลูกพระอาทิตย์กรีธาทัพขึ้นมา
จากอ่าวมะนาว ประจวบคีรีขันธ์ การซ่อมป้องกันภัยทางอากาศ
หรือช.ป.อ. แนะนำให้คนไทยรู้จักเสียงหวอหรือสัญญาณเตือนภัย
ทางอากาศซึ่งเปิดจากโรงงาน และส่วนมากจากหอสัญญาณ
ติดตั้งใหม่ในวัด การเปิดฉากโจมตีจริงของฝ่ายสัมพันธมิตร
เริ่มต้นเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 9 มกราคม ปีที่แล้ว

“แต่ก็ต้องขบใจสงครามนะ นางชะลอ เพื่อนบ้านหลังที่ใกล้กันที่สุดนั่นไง ปกติหลับเป็นตาย แต่ตั้งแต่หอรเริ่มร้อง แค่มพดยงสะดุ้งเตรียมหนี แถบอกว่าเมื่อคืนได้ยินเสียงดังตู่บราวๆ ตีสี่ เห็นไม่มีอะไร นี่กว่ามะพร้าวร่วงเลยนอนต่อ”

“เสียงคนร้ายใช้หินลับมีดทุบหัวเหือ...” ผู้ยู่ได้บั้งคับบัญชาคิตภพตาม “แต่ไม่ได้ยินเสียงเปิดประตูตอนคนร้ายออกจากบ้าน”

“มีเรื่อนน่าสนใจกว่าประตู”

ร.ต.ท.กบี่ตั้งใจรอฟัง รอพระกายวะวับชวนครัทธาที่จะปรากฏขึ้นในดวงตาคมกริบของผู้บั้งคับบัญชา เช่นเดียวกับทุกครั้งทีความปราดเปรีองส่งให้สารวัตรเวทขบวิเคราะห้เบาะแสและสถานการณืได้แมนเหมือนจับวาง ทักษะซึ่งผู้น้อยอย่งเขาพยายามฝีกฝนเพื่อตามรอยในสัักวัน

นำแปลกที่คราวนี้ดวงตาของ พ.ต.ท.เวทวงค์กลับหม่นลง

“นายฉม พ่อของเหือ เคยทำงานเป็นนักรการยู่ที่ศิริราช ต่อมาโรงพยาบาลโดนลูกหลงจากสงคราม แล้วตัดลินใจย้ายผู้ป่วยไนไปที่ศาลากลางนนทบุรี เขาก็เลยทำหิขอย้ายไปด้วย แต่ความจริงคือ...หมอนี้เป็นพวกติดการพนันขนาดหนัก ก่อหนีลินรุงรัง แล้วเลยจวยจ้งหวะหนีหายเข้ากลีบเมฆไปตั้งแต่กลางเดือนทีผ่านมา”

“บางทีฆาตกรรมครั้งนี้จะเกี่ยวข้งกับหนีพนันทีพ่อของวาดสร้างไว้”

ไม่ได้ตอบคำถาม เวทวงค์เล่าต่อ “นางเรื่อนเล่าให้ผมฟังเองว่า ถึงจะบ้การพนัน แต่หมอนี้ดันเป็นพ่อทีรักลูกมาก

ลูกสาวเองก็รักพ่อมาก แล้วก็มักฉลาดพอที่จะหาวิธีทำให้พ่อ
เลิกทะเลาะกับแม่ซะด้วย”

“สารวัตรเศร้าใจ เพราะคาดว่าพวกเจ้าหน้าที่ฆ่าลูกเพื่อ
ล่อพ่อเหรอครับ”

“ไม่เลยหมวด” ผู้ถูกถามถอนหายใจ

“สิ่งที่ผมคาดไว้มันน่าเศร้าใจยิ่งกว่านั้น เราต้องรีบตามหา
นายชมให้เจอเร็วที่สุด!”

ผู้ที่อยู่ในชุดสีมอดูชอบช้อข้าชายบางช่วงขาดกระรุ่งกระริงนั้น
คือเจ้าของร่างสูง บ่ากว้างเคยก็ยากกว่าที่เห็น ทว่าด้วยหน้าที่
บังคับให้เจ้าตัวต้องพยายามทำให้มันดูเทียวแห้งลง เช่นกัน
กับกล้ามเนื้อส่วนอื่นๆ ผิวกร้านคล้ำแทบเป็นดำ หนวดเครา
ครึ้ม ผมสั้นก็ดูรุงรัง วันนี้ความภูมิฐานที่ยังคงจึงปรากฏด้วย
บุคลิกภาพเฉพาะของเจ้าตัวเองล้วนๆ

ร.ต.ท.แซน สว่างสิริ นายตำรวจหนุ่มสายสืบผู้เพิ่งเปลี่ยน
มาอยู่ในชุด ‘ปฏิบัติหน้าที่’ ยังคงสาละวนอยู่กับท่อผ้าบนโต๊ะ
ขณะเอ่ยขึ้นเป็นคำแรกว่า

“มาเจียบๆ ชักวันเถอะ กูจะยิงไล่แตกเพราะนี่กว่า
มึงเป็นโจร”

ร่างสูงเสมอกันที่แต่ก่อนเคยผอมบางกว่า ทว่าวันนี้
มีสง่าราศีด้วยความล่ำหนาอย่างผู้ออกกำลังกายจนสุขภาพดี
ก้าวพ้นจากมุมประตูบ้านที่ตนยืนกอดอกฟังฝามองผู้เป็น

เจ้าของบ้านอยู่เยียบ ๆ ตั้งแต่แรก

“ไอ้แซนป็นไว แต่หู่ ตา จมูก ของมึงไวกว่าป็นอยู่แล้ว
แค่เดินมาเกาะหน้ารั้ว มึงก็ได้ยินแล้วจับจ้งหะรู้ว่าเป็นกู
เพราะงั้นถ้าวันหนึ่งมึงเสือกยิง แสดงว่ามึงตั้งใจฆ่ากูมากกว่า
ละมั้ง”

คู่สนทนาไม่ว่าอะไร การตอบสนองเป็นแค่ยิ้มมุมปาก
ขณะกระตุกมัดท่อผ้าเป็นครั้งสุดท้าย นิสัยฟังมากแต่พูดน้อย
จนบางทีเพื่อนสนิทดำว่าเป็นใบ้ ทำให้เจ้าตัวม้งถูกอีกฝ่ายประชด
อยู่เสมอ ๆ ว่า เกิดมาเพื่อเป็นสายสืบโดยเฉพาะ

เนื่องจากอยู่บ้านเคียงกัน ทั้งคนในบ้านก็สนิทสนมกัน
มาแต่รุ่นก่อน ๆ กบี่กับแซนจึงเป็นเพื่อนเล่นหัวกันมาแต่เล็ก
แซนมีรูปร่างสูงใหญ่กว่ามากครั้งเยาว์วัย กอปรกับเกิดก่อน
ถึงจะก่อนแค่ไม่กี่เดือน เขาก็รู้สึกถึงความเ็นพี่ชายอยู่เสมอ
บางทีเพราะกบี่เป็นลูกหลงคนสุดท้องของอีกบ้าน คือด้าน
เอาแต่ใจมาแต่ไหนด้วยกระมัง เมื่อรายหลังปากกล้าทั้งที่ตัวเล็ก
กว่า จนก่อเหตุพิพาทกับเขาไปทั่ว แซนก็จะรับหน้าที่คอย
ไกลเกลี้ยคุ้มกันไม่ให้มันถูกกระหีบตายก่อนโต

“กูคิดไม่ผิดว่างานคราวนี้เขาต้องใช้มึง ไอ้แซน ตามไป
สืบหา แล้วก็จับตาปอนที่นายฉมชอบเข้าไปเล่นจนติดหนี้รุ่งรัง...”
คนพูดก้าวมาหยุดนั่งเก้าอี้ตัวใกล้ มองอีกฝ่ายสุดควันจากบู่หรี
เข้าปอด “ในจำพวกต้องลงไปกลั้ว ๆ กะกเพ็วรากทั้งหลายนะ
ไม่มีใครทำได้เนบเนียนเหมาะสมเท่ากับมึงอีกแล้วนี่หว่า”

มุมปากคนถูกชมกึ่ง ๆ หยามกระตุกขึ้นอย่างอภิมย์อีกครั้ง
หากคราวนี้มีคำต่อ พร้อมยกมือข้างที่คืบบู่หรีมาพเปิดทำนองชี้

“ถ้าพูดน้อยลงซักนิด คนในกรมจะเลิกหาว่ามึงได้เลื่อนขั้น เพราะใช้ปากเลียเจ้านาย”

เท่านั้น สีน้ามีชัยเพราะยียวนอีกฝ่ายได้สำเร็จของ ร.ต.ท.กบี่ วิไลวุฒิ ก็เปลี่ยนกลายเป็นบั้งตึง

ถึงนิสัยและตัวจะโตขึ้นมาก หากกบี่ในสายตาของเพื่อนสนิทก็ยังเป็นไอ้ลิงน้อยจอมเกี้ยวกราดเหมือนเดิม คนข้างนอก โดยเฉพาะผู้หญิงส่วนใหญ่เห็นมันเป็นสุภาพบุรุษหน้าหวานที่ปากหวานกว่าหน้า เจ้านายส่วนมากชอบมันเพราะฉลาดพูด รู้จักจับจุดและลุ่มตาม โดยยังรักษาจุดยืนของตนไว้มัน เรียกว่าเป็นนักปรับตัวที่ดี ซึ่งพวกที่ทำได้ก็จะคาบไปนิทานลับหลังว่า กบี่เป็นพวกใช้ปากสร้างผลงานมากกว่า

กระนั้น สำหรับแซน กบี่ก็ยังเป็นกบี่ ยังมีนิสัยของ ไอ้ลิงตัวเก่าที่เจ้าตัวสงวนเก็บไว้ใช้เฉพาะกับเขาคนเดียวเสมอ

ปกติ ในฐานะน้องคนสุดท้องที่มีพี่ ๆ โตกันไปหมดแล้ว ทั้งแต่ละรายก็ล้วนมีหน้าที่การงานดีทั้งสิ้น กบี่จึงได้รับการประคบประหงมจนเกินตัว โชคดีที่ธาตุแท้ที่ดีพลอยให้เขาเป็นฝ่ายแจกจ่ายแก่คนที่ตัวเองเห็นว่าด้อยกว่าเสมอ รวมถึงเพื่อนบ้านผู้ฮึดคักกว่าอย่างแซน กระนั้นนิสัยขี้อิจฉา ชอบฟาดงวงฟาดงาของรายแรกเกิดจากความรู้สึกที่ว่าแซนเก่งกว่า เวลาไปมีเรื่องกับใคร พอเพื่อนตัวใหญ่ออกโรง เรื่องก็จบลงง่าย ๆ กบี่มีความขัดแย้งระหว่างชื่นชมอยากเอาอย่าง ระคนกับความหมั่นไส้ออยากเอาชนะมาโดยตลอด ถ้าคุณถาม ร.ต.ท.กบี่ว่า เขามาเป็นตำรวจเพราะอะไร เจ้าตัวจะตอบด้วยลักษณะภาคภูมิแบบที่เขา รู้ดีว่าจะทำให้ผู้ฟังประหวั่นใจ ว่าเพราะงานนี้เป็นงานที่ทำหาย

และมีเกียรติสำหรับลูกผู้ชาย แต่ความจริงลึกสุดใจที่ดูจะมีแค่เขาและเพื่อนตายอย่างแซนเท่านั้นที่รู้จักคือ ร.ต.ท.กบี่มาเป็นตำรวจเพราะนี่คืออาชีพเดียวที่ไอ้แซนอยากเป็น ชัยชนะของการแข่งขันจะประจักษ์ชัดได้อย่างไรถ้าผู้เล่นเล่นกันอยู่คนละสนาม

แต่เหมือนเคย กบี่ก็ยังเป็นกบี่ ที่แม้พยายามวิ่งดักหน้าแต่เงาสูงใหญ่กว่าของแซนก็ยังไม่ยอมทอดทั่วยาวไปกว่าอยู่ทุกเมื่อ ในขณะที่เขาทั้งทุ่มเทจนชวายเป็นทั้งเอาใจเจ้านาย ทั้งพัฒนาผลงานควบคู่กัน ผลปรากฏว่า แซนผู้เงิบเรื่องดูเอื่อยเฉื่อยกลับยังนำหน้าเขาไปเสมอ ที่สำคัญคือ ในขณะที่การเติบโตของเพื่อนมีแต่เสียงชื่นชมถึงความเหมาะสม เขากลับถูกตำราชมว่าใช้วิธีสกปรกเดินทางลัด

“มึงไม่ต้องมาซ้ำเติมกูมากนักหรอกไอ้แซน ใช้ชี...กูไม่เก่งไม่ฉลาดเหมือนมึงนี่หว่า ไอ้หอย”

อย่างที่ไม่ค่อยมีใครได้ยิน ร.ต.ท.แซนถึงกับหลุดจากสภาวะนิ่งขรั่มเป็นหัวเราะเสียงดังให้กับการพาลพาโลของไอ้ลิงตัวเก่า ซึ่งไอ้ลิงเลยยิ่งหน้าย่ง

“เอาน่า” คนตัวใหญ่กว่าสืบมาหยุดข้าง ๆ แล้วตบไหล่สหายสนิท “ถึงใครไม่รู้ แต่กูรู้ที่หว่าว่ามึงเก่งสุดยอดไปเลยเก่งกว่ากูตั้งหลายขุม”

“กูซึกจะสงสัยแล้วว่า มึงต่างหากโตขึ้นมาเพราะเสียเก่ง”

“ไอ้เหี้ย” ว่าพาลงเบ็ดกะโหลกคนหนึ่งแล้วก้าวห่างออกมาเวลานี้ตึกพอจะออกไปข้างนอกโดยไม่มีคนสนใจการแต่งกายและกิจของเขาแล้ว

“เยาวราชนะ”

“หีมม์” แซนหันมาเลิกคิ้ว

“กุถามเมียนายฉม หล่อนบอกว่าไล่ให้ฟัวไปเข้าบ่อนแถว
นั้น เพื่อเสียแล้วติดหนี้ขึ้นมาใครจะได้ไม่รู้จักว่าบ้านอยู่ไหน”

“มองการณ์ไกลหนีบหาย”

“ไม่รักฟัวเอาซะเลยมากกว่า” คนพูดสายหน้า ไม่ลืม
เตือน “ระวังตัวด้วยละมึง ช่วงนี้พวกสัมพันธมิตรบินมาทิ้ง
ฝนเหล็กกันเกือบทุกคืน ต้นปีก่อนตึกแถวใกล้เจ็ดชั้นก็โดน
ระเบิดมาแล้ว”

ตึกเจ็ดชั้นอยู่ฝั่งขวาของถนนเยาวราช ใกล้มุมที่ถนน
ทรงสวัสดิ์ตัดผ่าน สร้างเมื่อ พ.ศ. 2463 โคนอันดับตึกสูงสุด
ในประเทศที่แต่เดิมมีเพียงทึกชั้นของหมอเทียนฮี้ ต้นตระกูล
สารสิน บนฝั่งถนนตรงข้าม นอกจากมีลิฟต์ใช้เป็นแห่งแรก
ยังเป็นแหล่งรวมความทันสมัยและสารพัดความบันเทิงสำหรับ
เศรษฐีในยุคนั้น ตั้งแต่ภัตตาคาร ห้างร้าน โรงแรม บ่อน
ตลอดจนช่องโสเภณีค่าตัวแพงระยับ ซึ่งกลายเป็นที่มาของ
สำนวนสวรรค์ชั้นเจ็ด

เจ้าของบ้านคิปรองเท้าแตะ เงยขึ้นม้ายิ้มมุมปากให้

“หล่อนไม่รักฟัว แต่กูโคตรรักมึงเลยวะ ปิดบ้านให้
ด้วยนะยาหยี้”